

Zpravodaj

březen 2017

sboru Bratrské jednoty baptistů v Chebu

číslo 3/2017

Slovo kazatele

*„Vyznávejte hříchy jeden druhému a modlete se jedni za druhé, abyste byli uzdraveni.“
Jk 5,16*

Milí bratři a sestry,

v životě potřebujeme Boží pomoc – pro těžké chvíle i pro věrnost a vytrvalost, když se nám daří, pro všední den. Apoštol Jakub nás vyzývá, abychom se modlili jedni za druhé, vyprošovali si vzájemně Boží milost, nesli jeden druhého na modlitbách.

Pokud potřebujeme jeden druhému vyznat nějaký hřích, udělejme to a prosme za odpuštění Boha i druhého člověka. Když

někdo zápasí s pochybností, jestli mu Bůh odpustil, ať si najde někoho, komu důvěřuje, a vyzná před ním a před Bohem svůj hřích.

Tak můžeme být knězi jeden druhému – Pán Ježíš říká, že jsme královstvím kněží (1 Pt 2,9).

Modleme se jeden za druhého ve sboru. Modleme se za nemocné a za ty, kteří se o ně starají. Modleme se za volby do staršovstva, službu sboru vně i směrem ven pro svět – aby nás Bůh vedl. Za BJB.

Bůh je velký a má moc vyslyšet a učinit víc, než za co prosíme.

Díky Bohu za Vás, kteří se modlíte.

David Sláma

Zamyšlení

Co říká Bible o rovnosti muže a ženy

V pohledu na ženy se křesťané dělí v zásadě na dvě skupiny, totiž na zastánce nerovnosti (komplementariány) a zastánce rovnosti (egalitariány). Toto spektrum samozřejmě není černobílé, jeho odstíny jsou pestré. Lze ale říci, že mezi všemi zastánci rovnosti a všemi zastánci nerovnosti existuje rozdíl v pohledu na rovnost křesťanských mužů a žen ve službě ve sboru i v rodině.

Zastánci rovnosti říkají, že muž a žena jsou si rovni v každém ohledu a že mají stejné právo na sebeurčení v církvi, v rodině i ve společnosti.

Zastánci nerovnosti říkají, že muž a žena jsou si zcela rovni a že se doplňují. Nemají však proto stejné právo na rovné

postavení, protože muž je v církvi a v rodině autoritou a žena je mu v církvi a v rodině podřízena.

Zcela prakticky tak téměř vždy platí, že zatímco muž, zastánce nerovnosti, může být vedoucím v církvi a musí být vedoucím partnerem v rodině, žena zastávající rovnost nesmí stát ve vedení církve nebo sboru a v rodině by se měla podřídít. Muž zastávající rovnost může být vedoucím v církvi úplně stejně jako žena a v rodině je po všech stránkách rovnocenným partnerem své manželky.

V praxi jsou zastánci rovnosti i nerovnosti často pragmatičtí.

Například přesvědčený zastánce rovnosti muže a ženy přesto má se ženou úkoly rozdělené podle toho, co komu víc „jde“.

On je šikovný na papírování, ona zas na vaření. Nevidí v tom „ženskou u plotny“ a „patriarchu za stolem“. Jde o vzájemnou dohodu k prospěchu všech stran.

Zastánci nerovnosti zase zřídka praktikuji na ženách fyzické tresty, byť i k tomu někdy dochází. Jejich domácnosti jsou ale často zcela v rukou manželek a k demonstraci nerovnosti dochází pouze na slovní, teoretické, tedy teologické rovině.

V církvi však zastánci nerovnosti, nikdy nepřipustí plnou rovnost obou pohlaví ve službě. I když řada slabých zastánců nerovnosti dovolí ženám i kázat nebo vyučovat, je pro ně vždy nemyslitelné, aby žena v církvi působila bez zastřešení mužskou autoritou. Někteří i umírnění stoupení nerovnosti pak pokládají ženu za kazatelnu nebo vyučující za přestupek biblického přikázání srovnatelný s přestoupením desatera, čili za hřích.

Tolik ke stručnému úvodu do praktika věci. V následujícím textu načrtneme obrys přístupu zastánců rovnosti k problematickým pasážím v Novém zákoně, které jsou předmětem neshody a jejichž doslovný výklad vede k teologii nerovnosti mužů a žen.

1. Korintským 11,2–16

Z celé této pasáže je nejproblematictější třetí verš, kde Pavel píše, „že hlavou každého muže je Kristus, hlavou ženy její muž a hlavou Krista Bůh“. Doslovný výklad této pasáže nahrává zastáncům nerovnosti, protože „být hlavou“ znamená v moderních jazycích „být autoritou“. V Pavlově řečtině ale řecké slovo kefalé (hlava) nejspíše tento metaforický význam neneslo a „být někomu hlavou“ neznamenal „mít nad ním autoritu“.

Silným důkazem je zde Bible Septuaginta, což je starověký řecký překlad Starého zákona z hebrejštiny. Na místech, kde se používá hebrejské rōš a myslí se fyzická „hlava“, používá Septuaginta slovo κεφαλή, které se vyskytuje i v 1. Korintským. Tam však, kde hebrejské rōš zna-

mená „vedoucí“, použili překladatelé Septuaginty téměř vždy jiného slova. To dokazuje, že řecké kefalé mohlo mít zcela jiný než náš preferovaný metaforický význam, možná význam bližší slovu „zdroj“ nebo „původ“, což by v této pasáži lépe odpovídalo veršům 7–9, kde Pavel hovoří o Adamovi jako o zdroji Evy při stvoření. Síla tohoto argumentu spočívá i v tom, že Septuaginta byla první církvi daleko bližší než hebrejská verze Starého zákona a že Pavel mohl jako člověk znalý řecké i hebrejské verze o tomto překladovém fenoménu vědět.

Tuto možnost podporuje i celková logika pasáže. Pavel v celé pasáži klade důraz na to, že žena má mít na své hlavě svou vlastní „moc“ kvůli andělům (v. 10), protože je při uctívání v církvi rovna ostatním uctívajícím bytostem. Symbolem této „moci“ je pro ženu pokrývka hlavy, která byla v Korintu 1. století vyžadována tehdejší etiketou. Tuto etiketu Pavel vysvětluje pomocí obrazů stvoření, rozmnožování a nového stvoření, což jsou věci v jeho mysli nerozlučně spjaté.

I pokud byste nerozuměli předchozímu odstavci nebo s ním nesouhlasili, pokuste se prosím při výkladu verše 1Kor 11,3 brát v potaz Pavlovu Bibli, totiž Septuagintu. Snažte se také vyvarovat se chyby některých zastánců nerovnosti a brát v potaz verše 11 a 12 spolu s faktem, že ona „moc“ ve verši 10 opravdu téměř jistě nemůže být ničím jiným než mocí samotné ženy na její vlastní hlavě. Tato vodítka by vás měla přivést k jinému než výkladu zastánců nerovnosti.

1. Korintským 14,34n

Tuto neslavnou pasáž můžeme rozsoudit jako ironii. Za ironickou tuto pasáž lze pokládat kvůli zmínce o zákonu, tj. o Tóře, která nikde neříká, že by žena měla mlčet nebo být podřízena, ale v případě manželek patriarchů svědčí spíše o opaku. Vskutku, pokud bychom neměli Pavlovy listy, ale jen Starý zákon a evangelia, zastánci nerovnosti by neměli téměř žádné

argumenty! Jelikož byl Pavel ve Starém zákoně kovaný a jelikož Starý zákon nevede ženy k podřízenosti mužům, můžeme se domnívat, že Pavel, pokud tyto verše napsal, myslel je jako ironii.

Výklad je podobně jako v předchozím případě nezvyklý. Většina zastánců rovnosti dnes tuto pasáž chápe buď jako cosi prakticky podmíněného (např. jako zákaz hovořit konkrétním ženám na veřejných bohoslužbách) nebo jako vsuvku, kterou nenapsal Pavel, ale která se do textu vloudila z něčí okrajové poznámky. Lze tak usuzovat, protože verše 34n jsou v mnoha starých latinských verzích až na konci kapitoly, což lze vysvětlit pouze tak, že šlo o vsuvku. Například ve Vatikánském kodexu jsou tyto verše označeny distigmou, tj. vodorovnou dvojtečkou, která dle jeho vlastního výzkumu na mnoha jiných místech indikuje vsuvky nebo textové varianty.

Toto vysvětlení může být pro některé tvrdým oříškem. Vysvětlení této pasáže jako ironie je přeci jen pro řadu konzervativních křesťanů méně bolestivé než škrtnutí kusu jejich Bible. Kdo ale měl možnost přivonět k textové kritice jako k úsilí o sestavení co nejpůvodnějšího textu, tomu vypuštění dvou sporných a celkově nehodících se veršů nepřipadá nemístné. Verše 1Kor 14,34n se sem opravdu nehodí! Jen si přečtete celou 14. kapitolu a poznačte si, kolikrát Pavel předpokládá proroctví nebo mluvení v jazycích jako projev všech věřících, nejen mužů (vv. 5, 18, 23n, 31).

Efezským 5,21–6,9; Koloským 3,18–22; Titovi 2,2–10

Ačkoli by si každá z uvedených pasáží zasloužila vlastní pojednání, všechny obsahují společný rys, který je coby „nerovnostní“ pasáže diskvalifikuje. Tímto rysem je poslušnost Pavlových doporučení, kterou lze spatřit v menším měřítku v listech Koloským a Titovi, ve větším měřítku pak v listu Efezským.

Ženy se mají podřizovat svým mužům (Ef 5,22–33; Kol 3,18n; Tit 2,3–5)

Děti mají poslouchat své rodiče a otcové je nemají dráždit (Ef 6,1–4; Kol 3,20n)

Otroci mají poslouchat své pány (Ef 6,5–9; Kol 3,22; Tit 2,9–10)

Tato struktura je jasně patrná ve všech třech pasážích. Na Pavlových třech doporučeních je samozřejmě na první pohled cosi zvláštního, ne-li znepokojivého, totiž instrukce pro otroky, aby poslouchali své pány. V dnešní době by za to Pavlovi možná hrozilo trestní oznámení a popotahován po soudech by pak nebyl pro víru v Krista, ale pro napomáhání obchodu s lidmi.

Jádro tohoto argumentu je tedy jasné. Jestliže pro dnešek neplatí Pavlovy instrukce stran otroků, protože otrokářství, mírně řečeno, vyšlo z módy, pak musíme kulturní podmíněnost předpokládat i u dvou dalších instrukcí. Na nedávném případě osmi iráckých uprchlíků z Brna vyšlo najevo, že i úcta k rodičům má různé stupně a že český křesťan, jakkoli poslušný čtvrtého přikázání, by nejspíše podobné loajality vůči rodičům nebyl schopen. Z toho je vidět, že podřízenost žen mužům ve třech uvedených pasážích je kulturně podmíněná.

Pavlovi nemůžeme mít za zlé, že nebyl starověkým vysloveným bojovníkem za práva žen. Hlásal Krista, ne politiku. Jestliže ale v dnešní době není nutné vyžadovat otrokářství a slepou poslušnost dospělých dětí, proč bychom měli trvat na poddanosti žen? V Pavlově době nebo v nedávných staletích bylo společenské postavení žen nižší. Dnes je tomu ale jinak. Žena má podle našich zákonů stejná práva a povinnosti jako muž. Tato práva a povinnosti jsou zakořeněny v naší kultuře, proto i kulturně podmíněné pasáže vidíme jinak. V současnosti jsme zcela zaraženi zjištěním, že reformování teologové v 19. a 20. století obhajovali otrokářství a apartheid jako součást stvořitelského pořádku. Proč by se nám nemělo zdát alarmujícím, obhajuje-li někdo dnes stejným způsobem podřízenost žen?

1. Timoteovi 2,11–15

Tato pasáž je vedle 1Kor 11,2–16 druhou pasáží, kde jsou instrukce pro ženy podepřeny obrazem stvoření a jedinou pasáží, kde má žena zakázáno „učit“. Zastánci nerovnosti chápou Pavlovy zdejší instrukce jako obecně a závazně platné pro všechny kultury, zastánci rovnosti ale poukazují na nezvyklou podobu Pavlova zákazu. Když Pavel říká, že učit ženě „nedovoluje“, činí tak v 1. osobě času přítomného, což je tvar, který téměř vždy používá při uvádění situačně podmíněných instrukcí (notoricky v 1. Kor 7). I když by tento detail sám o sobě mnoho neznamenal, nám naznačuje, že nejde o univerzální zákaz, ale zákaz situačně podmíněný.

V situaci Efezského sboru, do níž Pavel psal, podle všeho figurovali falešní učitelé (1. Tm 1,3). Tito falešní učitelé nejspíše zmanipulovali některé ženy, zvláště „mladší vdovy“, aby se do distribuce onoho falešného učení aktivně zapojili (5,11–15). Pavlův vzkaz těmto vdovám, aby se „vdávaly a rodily děti“ (5,14) je nápadně podobný Pavlovu tvrzení, že žena bude „zachráněna skrze rození“ (2,15). Domnívám se tedy, že zákaz učit a vést ve verši 2,12 je podmíněn nesnadnou situací, v níž ženy hrály roli přenašeček bludů. Šlo o ženy, které se měly „učit v tichosti a s veškerou podřízeností“, což naznačuje, že samy nebyly vzdělané a tudíž nezpůsobilé učit nikoli kvůli svému pohlaví, ale kvůli nedostatečné kvalifikaci.

Další oporou tohoto argumentu je analýza Pavlovy narážky na příběh o stvoření a pádu v Genesis 2–3. Pavel říká, že žena nemá učit a vést, protože „první byl utvořen Adam, potom Eva“ (v. 13) a protože „žena byla zcela svedena a upadla do přestoupení“ (v. 14). Toto zcela odpovídá příběhu v Genesis, v němž nejprve Bůh vytvořil Adama (Gn 2,7), potom mu řekl, aby nejedl „ze stromu poznání dobrého a zlého“ (2,17) a potom stvořil Evu (2,22). Na to se Eva nechala ošálit hadem (3,4n), vzala ze zakázaného ovoce a dala Adamovi (3,6). Zvláštním detailem příběhu v Genesis je skutečnost, že zákaz jíst ze stromu

byl dán Adamovi ještě před stvořením Evy (2,17), což znamená, že Eva jej znala pouze z druhé ruky a tudíž jej také překroutila (3,3). Zajímavé dále je, že během Eviny konverzace s hadem byl Adam s ní (3,6), aniž by cokoli říkal.

Had byl tedy v Genesis falešným učitelem. Eva byla ženou, která ve věci instrukcí o rajské dietě neměla z pochopitelných důvodů stejně podrobné informace jako Adam. Adam ji možná poučil, zřejmě však ne dostatečně. Toto podle Pavla vedlo ke svedení Evy a Adama, protože Adam se namísto převzetí odpovědnosti nechal vést někým, kdo neměl stejně podrobné informace jako on. Podobný problém měli i muži v Efezu. Na rozdíl od žen měli bezprostřední přístup k informacím o evangeliu, protože do synagog a na veřejná fóra, kde Pavel vyučoval (Sk 19), byl vstup žen z kulturních důvodů nejspíše regulován. Problém s ženami v Efezu během Timoteovy služby tedy nespočíval v jejich pohlaví, ale v tom, že podobně jako Eva v ráji neměly instrukce o správné duchovní stravě z první ruky, což je činilo nezpůsobilými k vyučování a vedení.

Postupme ale ve výkladu zastánců rovnosti ještě o krůček dále. Hned ve verši 1Tm 3,1 Pavel prohlašuje, že „kdokoli touží po biskupství, touží po krásném úkolu“ (εἰ τις ἐπίσκοπος ὀρέγεται ...). Slovo „tis“ vskutku značí „kdokoli“. Proč by Pavel v ženách, které rovněž spadají do skupiny „kdokoli“, vzbuzoval touhu po zakázaném ovoci? Jistě můžeme namítnout, že hned v následujícím verši se předpokládá v úloze biskupa muž, který má být „muž jedné ženy“ (v. 2). To samé se ale požaduje od diakonů (v. 12) a přesto Pavel v Římanům 16,1 doporučuje diakonku Foibé. To znamená, že Pavel při popisu ideálního biskupa jednoduše používá genderově neinkluzivní jazyk (nezahrnující muže i ženu). Jinak řečeno: Jestliže mohla být Foibé diakonka stejně jako „muži jedné ženy“ diakoni (1Tm 3,12), proč by nemohla být žena biskupem?

V kontextu kapitol 2 a 3 tento pohled zna-

mená revoluci: Některé ambiciózní ženy se snaží vyučovat ostatní a pletou jim hlavy. Pavel Timoteovi píše, aby to zarazil a aby je nechal, ať se zatím v tichosti učí. Tyto ambiciózní ženy jako (zatím špatné) učitelky touží i po úřadech v církvi. Pavel na to říká, že „touží po krásném úkolu“ a pokračuje instrukcemi o tom, jaký má být biskup či biskupka. Používá při tom, pravda, pouze příklad muže. Ale ten používá i na mnoha jiných místech, takže když se například píše o Kristu jako o „prvorozeném mezi mnoha bratřími [ἀδελφοί]“ (Ř 8,29), tušíme, že Kristus je prvorozený i mezi mnoha sestrami. Znamená to, že požadavky na biskupa v 1Tm 3 jsou pozváním nejen pro muže, ale i pro ambiciózní Efezské sestry, aby se nechaly vyškolit a teprve pak aby vstoupily do služby.

Ať už souhlasíme s posledním odvážným odstavcem nebo ne, musíme přiznat, že dnes již zdaleka neplatí, že by ženám chybělo vzdělání a kritické myšlení. Nejlepšími studenty na naší biblické škole jsou převážně dívky. Kázáním žen, která můžeme v poslední době slyšet, nechybí vhléd do kontextu Písma i historie. A pokud jde o světovou scénu teologie a biblistiky, nalezneme zde sestry, doktorky teologie, které rozhodně nejsou hlasy, které lze spolehlivě vykázat šovinistickou poznámkou „neuč“. Jsou to ženy, od nichž se každý rozumný muž rád něčemu přiučí.

1. Petrův 3,1–7

Tato pasáž je poslední střípek, který by snad ani nestál za řeč, ale pro úplnost jej zmíníme. Všimněme si za prvé, že Petrova instrukce zde platí především pro ženy, jejichž muži jsou „neposlušni slova“. Petrovým záměrem je tedy evangelizace nevěřících mužů a jeho instrukce je zde doporučením nebořit společenské konvence prvního století, aby jejich zbořením nevznikla překážka evangeliu.

Pokud jde o věřící muže, těm Petr naopak vzkazuje, že jejich ženy jsou „spoludědkami milosti života“ (v. 7). Otázkou jest,

zda může být spoludědička v křesťanské rodině teologicky podřízena svému spoludědici. To určitě ne. Myslel si to i Petr, byť nechtěl příliš silným odvarem evangelia odradit ty, kteří by jej kvůli kulturním omezením prvního století nemohli snést.

Závěr

Z výkladu zastánců rovnosti uvedených pasáží vyplývá, že Bible neomezuje právo na rovnost postavení žen více, než jej omezuje u mužů. Žena se může soustředit na své povolání, svůj dar a svou službu stejně jako muž. Její služba nemusí podléhat mužské autoritě. Ona sama může být ve sboru ve službě nadřazené jiným mužským služebníkům. Proto však také nese, stejně jako každý jiný služebník, plnou odpovědnost za své učení i za svou církevní praxi. Rovnost žen je zakotvena mimo jiné ve verších jako Jl 3,1n; Sk 2,17n; Ga 3,23–29; Sk 18,24–26 a 21,9.

I když v učení o nerovnosti žen v církvi částečně doznívá konzervativní kulturní dědictví, křesťanské církve jsou připraveny jít směrem rovnosti. Baptisté měli vždy značnou míru imunity vůči opulentním teologiím fundamentalismu a kalvinismu. Právě kalvinistické prostředí je v současnosti rovněž nejsilnější baštou zastánců nerovnosti, byť tento je samozřejmě zastoupen v slabších variantách i u řady arminiánů, ale i u baptistů ze Svaté Heleny a klasických letničních, například v knize Služba ženy ve světle Bible od Reinholda Ulonsky.

Doufejme, že naše baptistická imunita i tentokrát zvítězí a že dívkám a ženám se bude dostávat stejné příležitosti k efektivní učitelské a pastorační práci jako mladíkům a mužům, kteří si této příležitosti často neváží. Samy ženy ovšem, chtějí-li se takové příležitosti chopit, budou muset vykročit ze stínu a svého biblického práva se ujmout. Známe některé, které tak k radosti mnohých učinily. Těm, které se k tomu teprve chystají, třeba ve službě ve staršovstvu, přejme odvalu a modleme se za ně.

M. Buban

Zkušnosti

DŮRAZY MUŽSKÉ A ŽENSKÉ DUCHOVNOSTI

Zkušnosti z pastorační služby

Přijetí rozdílného, ale stejně ceněného postavení muže a ženy v církvi, je jedním ze základních důrazů biblické zvěsti. Je nutné si uvědomit, že přes všechny vzájemné rozdíly, muž i žena svým originálním způsobem naplňují společné bytí před Bohem - způsobem rozdílným, ale sobě rovným a vzájemně se doplňujícím.

Boží Slovo nás volá k tomu, abychom se o tuto rovnoprávnost v našem sboru snažili. Jinakost a originalita ženství má být zachována, ale musí být uznána jako rovnocenná. Ženské i mužské prvky jsou v církvi nenahraditelné a jejich vzájemná spolupráce a soužití vedou k naplnění podstaty křesťanského člověka.

Přestože určité vlastnosti jsou typické pro muže či pro ženy, nesmíme sklouznout k zjednodušujícímu modelu "muže vůdce" a klišé "obětavé a posluhující ženy". Role mužů a žen nejsou určeny pohlavím, ale jejich osobnostmi. Jedinečnost člověka jako takového a zvláště jeho osobní obdarování mají ve sboru větší význam než jeho biologické pohlaví.

I když se pohled na působení mužů a žen v různých církvích dost liší, dnešní křesťané si zvykají na to, že i žena může být velmi dobrým kazatelem a stejně tak muž se může stejně dobře sloužit dětem. Je dobré, že muži i ženy dostávají šanci sloužit v oblastech, které jsou jim blízké a pro které jsou obdarováni a povoláni. Jedině tak přináší práce v církvi užitek, radost a Boží požehnání.

Rozdíly v duchovním životě

Vzájemné rozdíly mezi mužem a ženou se projevují nejen v běžném životě, ale také ve věcech duchovních. Už jejich cesta k Bohu a s Bohem má většinou odlišný průběh. Co se týče průběhu nalézání a při-

jetí víry, existují určité zvláštnosti jak pro muže, tak pro ženy.

Jedním z rozdílů je to, že muž většinou cítí potřebu rozumově hledat řešení. Potřebuje mít svůj postup rozumově zdůvodněn. Avšak při hledání víry se setkává s rozumem neuchopitelnými věcmi, s duchovním. Při setkání s náboženskými projevy se pak setkává s citovými projevy, které ne vždy mají zdůvodnitelný a zdůvodněný podklad. Pro muže pak může být velice těžké toto uchopit. Naproti tomu žena zde cítí možnost pochopení i přijetí a rozvinutí svých citových projevů i potřeb.

Další rozdíl je v celkovém pohledu na cestu víry. Muž zpravidla potřebuje svou víru "promyslet", aby se mohl zásadně a odpovědně rozhodnout. Muž, který uvěřil, je tak určitým způsobem ze svého vlastního pohledu na konci své cesty hledání a tato cesta je pro něj tímto způsobem završena. Již se rozhodl a dosáhl cíle. Již ví všechno správně a na svém poznání lpí.

Žena je naproti tomu zpravidla v určitém očekávání. Rozhodla se vykročit na cestu s Bohem a ví, že stojí teprve na jejím začátku. Má mnoho nejasností, které jí ale nepřekážejí. Pro ženu je trvalé nacházení větší hloubky a pestrosti radostí, pro muže však znamená určité ohrožení. Bojí se, co kdyby se přišlo na to, že se ve svém poznání mýlí.

Pro muže je velmi důležité vnímat nejen Boží blízkost, ale také jeho velikost. V muži je přítomný bojovník, dobyvatel a jeho duchovní život má často charakter zápasu.

Čím více se u některých mužů vytrácí rozměr skutečného boje v duchovní oblasti, tím větším pokušením může být vytvořit si jakousi náhražku tohoto skutečného duchovního boje v církevním intrikánství, tedy také v boji za svoje místo v církvi, za prosazení svého pohledu, ale formou, která je na hony vzdálená od evangelia.

Muž potřebuje mít cíl, a to cíl hodnotný

a svým způsobem namáhavý, za který by se vyplatilo bojovat. Žena si spíše potřebuje vymezit čas na modlitbu a svůj duchovní život. Nejde jí tolik o duchovní výkony, ale o skutečné a pravidelné setkávání s Bohem. Muž je schopen velkých výkonů, ale obtížněji už dochází ke ztišení, přemýšlení o sobě, zpytování svého svědomí a přiznání vlastních slabostí a chyb. To vše je spíše výsadou žen. Pro ženu je podstatný prožitek pravdy, že Bůh poskytuje bezpečí a jistotu. Pro ženu je moc důležité tuto intimní skrytost skutečně zažít. Uchovat si v srdci a v paměti ty pasáže z Písma a ty zkušenosti z osobního života s Bohem, které otevírají a umocňují pohled na Boha jako na něžného, na toho kdo umí pohladit, obejmout. Tento pohled je mnohdy akcentován právě v osobnosti Pána Ježíše Krista.

Obecnou vlastností mužů je také to, že neradi přijímají napomenutí od jiného muže, natož pak od ženy. Muž si potřebuje najít svou vlastní cestu a své vlastní odpovědi na otázky. Zatímco muž nerad cítí tlak ze strany ženy nebo někoho dalšího ve svém duchovním životě, žena velice ocení, pokud se muž v rodině ujme zodpovědnosti za duchovní oblast. Žena většinou vítá mužovu iniciativu, podněty či vyzvání ke společné modlitbě.

Postoj ženy a muže ke společenství a jejich život v církvi se také určitým způsobem liší. Žena potřebuje společenství lidí, kteří prožívají svou víru. Potřebuje s nimi sdílet své prožitky a určitým způsobem dále nacházet a objevovat sebe a vztah k Bohu. Muž je ke společenství ve sboru poněkud opatrnější, protože pro něj může znamenat jednak vytržení z určitého klidu a jednak podvědomé porovnávání s druhými. To je zcela jiná poloha než u ženy. Naproti tomu muž se ve společenství sboru konfrontuje s druhými, utřídí si své názory a bude si svou pozici v něm. Žena nutně nepotřebuje ve společenství vlastní uplatnění. Mnohdy jí stačí spíše vzájemné povzbuzení a sdílení.

Naproti tomu muž potřebuje i ve sboru mít

svou jasnou úlohu a roli.

Rozdíly v kazatelské službě

Určité rozdíly můžeme samozřejmě pozorovat také i u žen a mužů, kteří se věnují práci v duchovní oblasti, a to zejména u kazatelek a kazatelů.

Ženy kazatelky mají některá obdarování vlastní především ženám, která jim dávají lepší předpoklady pro určité druhy sborové práce. Většinou se lépe vyrovnávají s úkoly náročnějšími na mezilidské vztahy, lépe se vcítí do situace druhých a dovedou snadněji navazovat kontakt osobními rozhovory. Mají větší dávku empatie a jednájí spíše na základě osobních pocitů a podle okamžité situace.

Muži se naproti tomu lépe vyrovnávají s úkoly náročnějšími na fyzické síly - s cestami, větším počtem kázání, s organizačními věcmi, případně při opravách a věcech týkajících se hospodářské údržby sboru. Jednájí obvykle s větším přehledem, cílevědoměji a plánovitěji.

Snáze dovedou oddělit profesionální kazatelské záležitosti od záležitostí svého osobního a rodinného života.

Ženy dávají většinou přednost práci na menších sborech, kde mohou navázat přímý osobní kontakt se všemi jeho členy. Dovedou pečlivě připravovat kázání i pro malé shromáždění. Fakt, že jejich kostel není vždy plný, je neničí tolik jako muže. V mnohem menší míře podléhají pocitům skleslosti z jednotvárného koloběhu sborové práce nebo ve chvílích, kdy výsledky práce nejsou vidět, a zdá se, že se vše rozpadá pod rukama.

Ženy vystupují ve sboru a vůči svému okolí převážně skromněji. Druhou stranou mince je fakt, že obtížněji získávají stejnou „autoritu“ jako jejich mužští kolegové. Nebezpečí sboru "jedné ženy" je nepatrné. Kazatelky jsou méně vyzbrojeny proti působení kritiky, osobních útoků, případně pomluv, které nelze zcela vyloučit a ve společenství sboru nebo v širším okruhu pracovníků

církve.

Největší potíže působí kazatelkám správní, organizační a hospodářské záležitosti sborů. Obstarávání správních záležitostí působí samozřejmě problémy také mnohým kazatelům.

Podobné užitečné rozdíly jsou i u sloužících mužů a žen ve staršovstvu.

Požehnání rovnosti a spolupráce

Přestože tedy existují určité rozdíly v mužském a ženském vnímání víry, neznamená to, že je tato rozdílnost na škodu.

Uvědomění si různosti, ale zároveň i jednoty a rovnosti vede k pochopení duchovní stránky druhého člověka. Naopak při vzájemném doplňování a obohacování roste víra ženy i muže.

Velmi potřebujeme a je pro nás důležité vzájemné doplňování těchto různých, mnohdy protikladných důrazů v duchovní službě ve všech složkách sboru.

Jen tehdy, jestliže se tyto různé důrazy v životě sboru, ve službě i ve staršovstvu,

vzájemně obrušují a korigují, mohou být pomocí pro pestrý a zároveň zdravý duchovní růst sboru.

Mužský důraz duchovního boje naprosto nutně potřebuje jako protiváhu a doplnění důraz něhy. Jen tak se může stát, že z požehnaného duchovního boje se nestane hrůzný fanatismus.

A na druhé straně důraz něhy potřebuje nutně být doplněn skutečností duchovního zápasu, aby nesklouzl do nezdravých forem charismatismu a emocionálních výlevů.

Nikdo se nemůže dovolávat práva na jakýkoliv církevní úřad. To platí na adresu žen právě tak jako to platí na adresu mužů. Služba v církvi je Boží povolání a ne uplatnění našich práv, jak je chápeme my muži. Charisma je milostivý Boží dar, nikoliv nárok. V tomto pokorném vědomí povolání a obdarování nestojíme proti sobě muži a ženy jako soupeřící konkurenti, ani jako vůdci a ponížené, ale přijímáme se navzájem jako bratři a sestry.

Radim Bolek

Církev

ORDINACE ŽEN V PROTESTANTSKÝCH CÍRKVÍCH

Protestantismus není na rozdíl od katolicismu jednoduším proudem a můžeme spíše hovořit o společenstvích církví, které jsou na sobě mnohdy zcela nezávislé. Je to dáno jednak historickým vývojem, ale také tím, že na rozdíl od katolíků není jejich struktura hierarchická, ale presbyterní a svým způsobem demokratická. V protestantismu není centrální autorita, proto je většina rozhodnutí v rukou místní církve.

Presbyterní zřízení na rozdíl od episkopálního (z řec. episkopos, dozorce, biskup) nemá biskupy a církev na různých úrovních vedou obvykle volené rady starších (staršovstva). Staršovstva mohou být místní, oblastní nebo ústřední. Členem místního staršovstva je vždy také kazatel,

laici a kazatelé jsou si rovni.

V protestantismu nemůžeme hovořit o stejném kněžství, jak jej chápe římskokatolická církev. Na rozdíl od katolické církve, kde je svěcení kněžství svátostí, se jedná o ordinace. U baptistů je hlavní zásadou všeobecné kněžství. Proto zde není účast žen v kazatelské službě a ve staršovstvu citlivým problémem.

Otázka kněžství žen se v různé míře objevovala v různých dobách. Některá hnutí tzv. první reformace - Valdenští, kteří se objevili ve 12. a 13. století, měli ženy kazatelky. Také anabaptisté (16. století) a Quakeři (17. a 18. století) měli mezi vedoucími ženy.

Metodistický kazatel John Wesley (1703-1791) přijímal ženy jako kazatelky. Vinson Synan cituje jeho výrok: "Používá-li Bůh

ženy k tomu, aby přivedl hříšníky ku pokání, kdo jsem já, abych Mu bránil? „89

V roce 1853 byla ordinována první žena Antoinette Brownová.

Konkrétnější výsledky dlouholeté diskuze o rozdělení zodpovědnosti v církvi se začaly projevat až v druhé polovině 20. století. Otázka druhořadosti žen v církvi se začala řešit spíše na popud vnějších změn. Nebyly to jen vnitřní zdroje víry, ale postupná změna postavení ženy ve společnosti. Ženy se začaly prosazovat na vedoucích pozicích a často v povoláních, která byla výsadou mužů. To vše nastolilo otázku, zda je vyloučení žen z duchovenské služby oprávněné.

Jedním z dalších důvodů, proč představa ženy jako kazatelky nebyla již tak nemyslitelná jako dříve, byl poměr aktivně působících mužů a žen v církevních sborech. Nejprve začalo ubývat účasti mužů ve shromáždění sboru, až převážil počet žen mnohde naprosto výrazným způsobem. Poté už nebylo možno zlomkem mužů, účastných na sborové práci, obsadit staršovstvo a do presbyterstev postupně pronikaly ženy. Tyto důvody nejsou pro ženu příliš povzbudivé, nicméně i ony umožnily to, že ženy dnes v církvi zastávají pozice, které byly ještě před nedávnem naprosto nedosažitelné. Často bylo otázkou několika desetiletí, než byla ordinace v daných církvích schválena.

Také českobratrská církev evangelická přistupovala k ordinaci žen velmi váhavě. První návrh byl podán na II. Synodu roku 1923 a teprve o třicet let později na XI. Synodu roku 1953 bylo rozhodnuto nevyučovat ženy od ordinace ani jejich duchovenskou službu v žádném směru neomezovat. 90

"V Českobratrské církvi evangelické (ČCE, www.srcce.cz) ke službě Slova a svátosti byly ordinovány první ženy, absolventky tehdejší Husovy evangelické teologické fakulty, 13. prosince 1953.

Již před druhou světovou válkou dovršilo

několik dívek úspěšně teologické studium. Ale až právě v roce 1953 synodní senior Viktor Hájek ordinoval v Poděbradech první čtveřici žen. Byly to: Jarmila Jeschkeová (rozená Štěpánová), Eva Peroutková (provdaná Nechutová), Antonie Slámová a Alena Srnková (rozená Štěrbová).

ČCE byla jedna z prvních církví, která ordinovala ženy. V současné době slouží v církvi 56 žen z celkového počtu 251 kazatelů.

Další církví, která otevřela ženám dveře k duchovní službě, byla Církev československá husitská. "CČSH vychází z obecného kněžství Kristova lidu. Služby kněžství celé obecné církve Kristovy jsou přenášeny při svěcení kněžstva 'na osoby způsobilé a osvědčené', muže a od roku 1947 i ženy, aby byla zajišťována nezkrácenost a jednotu tří Kristových úřadů (prorockého - učitelského, královského - pastýřského a kněžského - obětního). Služby jsou rozčleněny podle míry svěřené odpovědnosti na službu jáhenskou, kněžskou a biskupskou. Dílčí úkony duchovenské služby jsou svěřeny kazatelům, katechetům a pastoračním asistentům.

V současnosti v CČSH je z celkového počtu farářů více než polovina žen. CČSH byla také první církví, která zvolila ženu do biskupské funkce. Byla jí jako farářka z Rychvaldu na Karvinsku, Jana Šilerová. Žena v roli biskupa vyvolala mnoho otázek uvnitř CČSH, ale také na ekumenické půdě. Pro některé církve je žena v této pozici stále nepřekonatelnou překážkou.

Kromě výše uvedených církví, ve kterých ženy již působí na stejných pozicích jako muži, jsou také církve, které v současnosti ženy neordinují, ale principiálně jejich ordinaci schvalují a v budoucnu se dá očekávat, že k ní také přistoupí.

Příkladem je Církev adventistů sedmého dne, kde sice zatím ženy v rolích kazatelek nepůsobí, nicméně se staví kladně k otázce ordinace žen, jejíž přijetí je zřejmě jen otázkou času. Církev adventistů sedmého dne je církví s celosvětovou strukturou

a o věroučných otázkách rozhodují delegáti zasedání Generální konference, která se koná jednou za pět let.

"V současné době ženy v Církvi adventistů nemohou být jako duchovní ordinovány, ale mohou být ordinovány jako starší sboru. To znamená, že mohou křtít, vysluhovat Večeři Páně, ale nemají možnost vykonávat některé administrativní úkony (například řídit sborové volby).

Příkladem protestantské církve, která se

v otázce kněžství přiklání názorově spíše na stranu římskokatolické církve, je Církev bratrská.

Církev bratrská, společně s církví Římskokatolickou, Pravoslavnou neordinuje ženy do duchovenské služby kazatelů. Zásadně ženy mohou být členy staršovstev, a tudíž mohou kázat a vykonávat nejrůznější duchovní služby ve sborech a v církvi.

Mgr. M. Ducháčková

Modlitební předměty

- za nemocné,
- za ty, kteří pomáhají nemocným, aby zvládli náročnost jejich služby,
- za staršovstvo a jejich službu,
- za br. kazatele a jeho službu,
- za mládež a její vedení,
- za nedělní besídku,
- za Klub dobré naděje,
- za celou církev,
- za všechny sborové složky,
- za to, abychom dokázali hlásat evengelium okolo nás.

Oznámení

- 5. 3. ekumenický modlitební den žen
- 19. 3. ve 14:00 setkání sester
- 26. 3. výroční sborová hodina v 15:00

Narozeniny a výročí

Rusinková Mária	4. březen
Eliášová Anna	7. březen
Hrůzová Alena (Vendova)	9. březen
Jelínek Benjamín	10. březen
Kvasničková Barbora	14. březen
Jirmanová Alžběta	18. březen
Kovaříková Olga	21. březen
Táborská Petra	23. březen
Černíková Dana	26. březen
Kovaříková Olina	31. březen

Přejeme za sbor v Chebu vše nejlepší, Boží požehnání a moudrost do dalších let.

Barevné zvýraznění znamená výročí.

Program na březen 2017

Čtvrtek	2. březen 2017	16:30	Skupinka sester
Čtvrtek	2. březen 2017	17:00	Klub dobré naděje

Pátek	3. březen 2017	17:00	Modlitební chvíle		
Pátek	3. březen 2017	18:00	Biblická hodina	Výklad:	br. David Sláma
Sobota	4. březen 2017	16:30	Dorost		
Sobota	4. březen 2017	18:00	Mládež		
Neděle	5. březen 2017	9:00	Nedělní shromáždění	Modlitební:	br. Štěpán Kovařík
				Kázání:	br. David Sláma
Neděle	5. březen 2017	16:00	Ekumenický modlitební den žen		
Úterý	7. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	9. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	9. březen 2017	17:00	Klub dobré naděje		
Pátek	10. březen 2017	17:00	Modlitební chvíle		
Pátek	10. březen 2017	18:00	Biblická hodina	Výklad:	br. David Sláma
Sobota	11. březen 2017	16:30	Dorost		
Sobota	11. březen 2017	18:00	Mládež		
Neděle	12. březen 2017	9:00	Nedělní shromáždění	Modlitební:	br. Petr Černík
				Kázání:	br. David Sláma
Neděle	12. březen 2017	16:00	Nedělní shromáždění	Kázání:	br. Václav Černík
Neděle	12. březen 2017	15:00	Tři Sekery	Kázání:	br. Gothard Novák
Úterý	14. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	16. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	16. březen 2017	17:00	Klub dobré naděje		
Pátek	17. březen 2017	17:00	Modlitební chvíle		
Pátek	17. březen 2017	18:00	Biblická hodina	Výklad:	br. Alois Sauer
Sobota	18. březen 2017	16:30	Dorost		
Sobota	18. březen 2017	18:00	Mládež		
Neděle	19. březen 2017	9:00	Nedělní shromáždění	Večeře Páně:	br. Alois Sauer
					br. Daniel Tábořský
				Kázání:	br. David Sláma
Neděle	19. březen 2017	14:00	Ženy Bible, ženy jako my – setkání sester		
Neděle	19. březen 2017	16:00	Nedělní shromáždění	Kázání:	br. David Sláma
Úterý	21. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	23. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	23. březen 2017	17:00	Klub dobré naděje		
Pátek	24. březen 2017	17:00	Modlitební chvíle		
Pátek	24. březen 2017	18:00	Biblická hodina	Výklad:	br. David Sláma
Sobota	25. březen 2017	16:30	Dorost		
Sobota	25. březen 2017	18:00	Mládež		
Neděle	26. březen 2017	9:00	Nedělní shromáždění	Modlitební:	br. Daniel Tábořský
				Kázání:	br. David Sláma
Neděle	26. březen 2017	15:00	Výroční sborová hodina		
Úterý	28. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	30. březen 2017	16:30	Skupinka sester		
Čtvrtek	30. březen 2017	17:00	Klub dobré naděje		
Pátek	31. březen 2017	17:00	Modlitební chvíle		
Pátek	31. březen 2017	18:00	Biblická hodina	Výklad:	br. David Sláma

Náš sbor na internetu

Sborové web. stránky:

<http://cheb.baptistcz.org>

Vysílání bohoslužeb každou neděli v 9 hodin a v 16 hodin:

<http://cheb.baptistcz.org/subdom/cheb/index.php/bohosluzby-online/primy-prenos-bohosluzby>

Záznamy bohoslužeb:

https://www.youtube.com/channel/UCp-FxN_2doFHVXypzPYLtlIQ

Archív sborových zpravodajů (pdf):

<http://cheb.baptistcz.org/subdom/cheb/index.php/sborovy-zivot/sborovy-zpravodaj>

Kontakt

Sbor Bratrské jednoty baptistů v Chebu

Libušina 4

350 02 Cheb

Telefon do kanceláře: 354 431 692

Sborový mobil: 737 076 754

Sborový e-mail: cheb@baptistcz.org

Kazatel: Mgr. David Sláma

Mobil kazatele: 737 678 166

E-mail kazatele: david.slam@centrum.cz

Číslo účtu sboru: 781779319/0800

ŽENY BIBLE
ŽENY JAKO MY

Setkání sester

neděle 19. 3. 2017 od 14 hodin
v malém sále

Téma: Sára II.

Biblický odd.: Gen 16. kapitola

Zpravodaj sboru Bratrské jednoty baptistů v Chebu pro svoji vnitřní potřebu vydává Sbor Bratrské jednoty baptistů v Chebu. Redakční rada: David Sláma, Jitka Hlaváčová, Tomáš Černík. Vychází v nákladu 70 výtisků zpravidla poslední neděli v měsíci na další měsíc. Toto číslo vyšlo 12. března 2017. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu zpravodajcheb@baptistcz.org, nebo můžete předat přímo do rukou redakční rady nejpozději 3. neděli v měsíci.